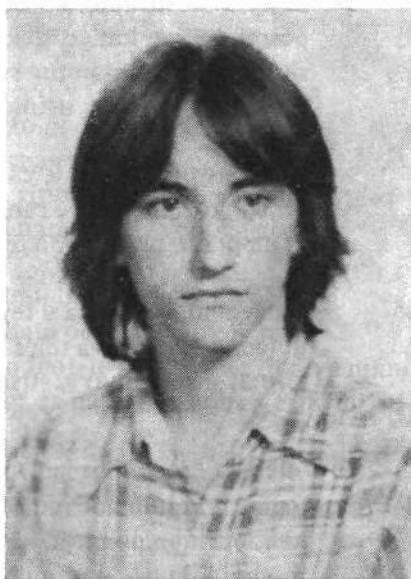

Krasno! To si želim. Nimam rad besed. Mnogo raje bi bil slikar ali glasbenik. V literaturo sem zašel po naključju, zaradi neke mladostne ideje, da bi rad bil pisatelj, ker so me učitelji usmerjali v to, pa tudi meni se je — otroku — zdelo, da je fantastično biti pisatelj, in tako sem nekega dne ugotovil, da sem v pasti. Še vedno se počutim v pasti. Ampak zdaj je prepozno in moram situacijo razrešiti tako, da nekaj napišem. Ko to storim, se bom lotil česa drugega, in bi se rad, kajti pisanje je mučno, ne pišem s kakšnim posebnim užitkom. Rad bi bil, recimo, mizar. Ali pa organizator mednarodnih konferenc. Ali bikoborec. To je tudi moj problem; mnogo raje bi bil človek dejanj, rad bi nekaj počel, bil bi to, čemur Indijci pravijo karmajogi. Jaz sem pa, ne vem zakaj, postal razmišljujoči človek. Ravno zaradi tega me meče v situacije, v katerih sem prisiljen nekaj storiti, se odzvati na izziv brez premisleka in shematičnega pristopa.

Brane
Mozetič

Modrina dotika

vrtil se v svetu barv, ritma, plesa
in poljubljanj, name sveti zdaj rumena
zdaj vijoličasta luč, zelena
daje draž mojim stiskom ob telesa

ko me brezštevilne roke nežno
oprijemljejo za prste, pas, lasé
glavo mi na svoja usta položé
in vso sivino, prah, z nasmehom bežno

prepodé; mehkó, mehkó me mlade
sile dvignejo od tal, preko katedrale
trgov, polj, kjer diši prostost, le tu

in tam so ptice, nas pa nese, brez prediha
v vztrajnem, večnem kroženju jezika
proti rekam, morju, proti — ah, c'est tout.

*

vse zgineva, umori, vojne, vse se meša
ko prek tvojih ram drsim, in razredni boj
ljubezen, vse postaja daljni parni stroj
ah, v ničevost brzi svetloba mesta

in jeziki se drobijo, in državne
pesmi, krone, knjige, delavčeve zmage
se stopijo v vlagi potne srage
v slini, ko ti ljubim ustnice omamne

prek vesoljnih plesov, znanj, odkritij
grev, koži hočeta se rahlo zlit
in na prsih, prsih se ob té prižmem

sama zdaj, otrpneva v tej gesti
dolgo, doglo čutiva telesi
komaj slišno dihava, stisnjena v objem.

*

prižgi mi radio nocoj, program
ki vzburja in pomirja, naj svetloba
modra naju liže, kot miloba
tvojega jezika, vse, kar morem, dam

v telo, v življenje, v blaznih krčih skušava
strniti svet v trenutek; to je sreča
to je sreča, tvoja dlan kot leča
zbira moje čute, tu našla

sva mir v poljubih, brez zatrtih vzdihov
— bolečina v želodcu, njihov
molč in večno, grizenje, ne pride

najina temà je modra, brez težav —
sproščeno vglabljava se v perje, čeprav
frli spod naju v zrak, kakor čas preide.

*

zbogom, ti rečem in mislim na tvoje telo prečesano
z mojim jezikom, z rokó, z mojim telesom vso noč
ko sva nemir pozabila v svetlobi preganjanih dnevov
v sencah zbledelih oči, v znoju prestrašenih ptic
danes poslednjič te čutim, poslednjič ta zrak ovohavam
kot da še vpijam si moč; tamkaj le penasti dan
níkdar končan, in spanec bo v dnevu turobnem, bodočnost
bo navlažêna z meglò, zadaj pozaba, obup
daj še poslednji poljub, morda naju čas zabeleži
vztrajno prhniva na tleh, čustva hlapijo iz rok.

*

sto in sto podob se vtiska vame
vedno tvojega telesa, tvojih las
ko se v ritmu giblješ, vlažen kožni plaz
sesipaš name sred svetlobe zbrane

iz zrcalnih bleskov najinih oči
roki nihata po zraku kakor tuji
v stik, odboj, le s težavo še slediva njuni
poti, kot da najina resnoba ne ukroti

te blazne energije, le en trepetav
nasmeh spusti; zakaj ni v nama prav
ničesar, s čimer bi stopila skupaj

zadržala stisk, zdrobila lesk podob
— le nejasni sunki, znoj in mraz, in rob
steklene sreče, ki ostaja, brez obupa.

*

vsak na svoji skali se predajava
vetrovom, slaním kapljám, peni, ki
leti prek naju, kamnov, da splahni
— ne spaja časa, kvečjemu razkraja ga

ali midva le hlepiva, zreva
 si globoko v oči in si z rokama
 ljubiva telesi, srečna, da med nama
 je dovolj prostora, da so vsa ta žrela

že napolnjena s solzami, s peno, strti
 so poljubi lastne kože, še sopenja
 se ne sliši; daj, vstaníva od življenja
 vsak po svoje že stopíva proti smrti.

*

ob zatonu sonca sem se splazil v klub
 ves vesel, da se nadivjam, in kmalu
 sem opazil te med plesom, kot na valu
 me zanašalo je k tebi, morda poljub

če ne že sreča, da sledim očem
 pomislim, in sem ob namigih
 celo noč užival, ta napetost, vžigi
 brez plamena, dokler nisem rekel grem

še vedno vóden od zapeljevanja
 toda, bil je dan, najina zunanja
 igra naj bi odbrzela v hip predan

jaz pa nisem vedel, kaj naj s tabo
 par poskusov, potlej mlačnost, kar prerado
 pride, kot da cilj je te ljubiti sam.

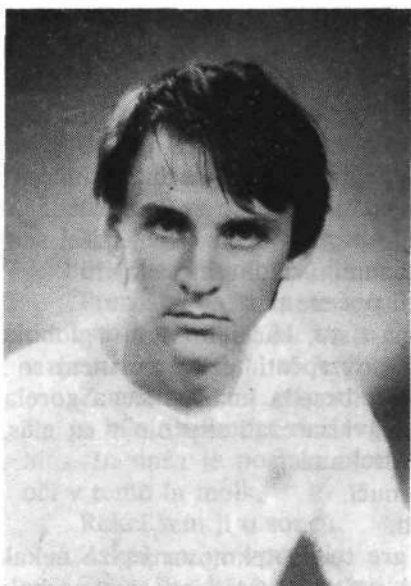
*

ne potrebujem te, razumi, zdaj
 se sam vrtim skoz dneve, komaj vem
 za njih, in zate, za ta svet, ljudem
 se več ne bližam, le dotaknem se jih kdaj

vendâr sem v masi mesta najbolj srečen
 vedno plešem, pojem — in po cestah, zgolj
 v ritmu prek življenja, da dobim dovolj
 moči. da še bolj noro se razmečem

brez misli, niti enega dejanja
 zgolj opazovanje me preganja
 in lepota, ki ji blazen služim

ne besed, temveč kretenj, gibov in teles
 ki jih, razen če se prazen vmes
 zavem, le s pogledi, blažen, ljubim.

Rade
 Krstić

Tri zgodbe

IACTA EST ALEA

Vsa ta črnina nad mano, to
 je nekaj, kar ni v nobeni od mo-
 jih besed. Ravno zato gledam
 vanjo.

So oči, ki izdrejo še tako glo-
 bok vrtinec.

O takih očeh bi vam rad
 pisal.

—

Kdor ubije svetlobo v svojih
 očeh, prodre v dušo vsakogar. Pogled brez kaplje krvi na najglob-
 ljem dnu temnega se zvija v kačo. Tam pije svežo kri, ki priteka iz
 tistega izvira, ki je vedno čist in bister. Čeprav traja le hip, te ostro
 zaboli. V meso se zaje konica črnila, ki posuši tvoje besede in pokrije
 vsak tvoj vdih in izdih. Z belim robcem molka se posloviš od svoje
 duše za zmeraj.

To so srepe oči tvoje smrti.

To je zrcalo, v katero strmiš, ko te ni.

To je svetloba, ki se nikoli ne prižge.

To je skrivnost neživega.

Ravno zato je ne izdaš, kajti v njej je smrt, ki bi ti prerezala vrat,
 takrat, ko bi jo v grozi začel izrekati skozi usta. Zato pozabi nanjo ali
 v njej za vedno izdihni. Njena moč bo živela ne glede na to, ali boš
 še živ ali že mrtev. Biti njeno truplo: to je edini resnični odgovor
 skrivnosti neživega.